

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **N. T. M. T.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice pobytem X, zastoupené JUDr. Petrem Poledníkem, advokátem se sídlem Příkop 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2015, č. j. 2014/58592-421/1,

t a k t o:

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 8. 2014,

č. j. 2990/1.30/14/14.3. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně o obnovu řízení, jež bylo skončeno rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 27. 7. 2012, č. j. 2535/1.30/12/14.3, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně (dále jen „oblastní inspektorát práce“) ze dne 21. 5. 2012, č. j. 5440/9.30/12/14.3-RZ.

Rozhodnutím oblastního inspektorátu práce ze dne 21. 5. 2012, č. j. 5440/9.30/12/14.3-RZ, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Toho se žalobkyně měla dopustit tím, že umožnila výkon nelegální práce, jak ji definuje ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, když dne 3. 4. 2012 ve své provozovně na adrese Divišovo náměstí 250/7, Znojmo, umožnila paní N. T. H., nar. X, cizince vietnamské státní příslušnosti s povoleným trvalým pobytem na území České republiky, výkon závislé práce spočívající v práci prodavačky textilu (konkrétně obsluhování zákazníků, kasírování peněz a vydávání zboží), aniž by s žalobkyní měla uzavřený základní pracovněprávní vztah. Tím dle oblastního inspektorátu práce žalobkyně porušila ustanovení § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, a za to jí byla dle ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 250 000 Kč a dále povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobkyně podala proti výše uvedenému rozhodnutí odvolání, které Státní úřad inspekce práce (vystupující v nyní posuzované věci jako správní orgán I. stupně) rozhodnutím ze dne 27. 7. 2012, č. j. 2535/1.30/12/14.3, zamítl a rozhodnutí potvrdil. Žalobkyně následně rozhodnutí o odvolání napadla žalobou, kterou Krajský soud v Brně usnesením ze dne 30. 11. 2012, č. j. 30 A 85/2012 - 52, pro opožděnost odmítl.

Dne 21. 7. 2014 podala žalobkyně žádost o obnovu řízení, kterou opírala o ustanovení § 100 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Důvod pro obnovu řízení žalobkyně spatřovala v rozhodnutí oblastního inspektorátu práce ze dne 28. 5. 2014, č. j. 5441/9.30/12/14.3-RZZ, kterým bylo zastaveno správní řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku podle ustanovení § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, jehož se měla dopustit fyzická osoba N. T. H. tím, že měla dne 3. 4. 2012 vykonávat pro žalobkyni nelegální práci, jak ji definuje ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti.

Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 6. 8. 2014, č. j. 2990/1.30/14/14.3, žádost žalobkyně o obnovu řízení zamítl. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí oblastního inspektorátu práce o zastavení správního (přestupkového) řízení s paní N. T. H. není možné považovat za rozhodnutí tak, jak má na mysli ustanovení § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu. V případě správního (přestupkového) řízení s paní N. T. H. a správního řízení vedeného s žalobkyní se jednalo o dvě samostatná řízení, byť jejich předmět byl obdobný, tedy výkon nelegální práce paní N. T. H. pro žalobkyni, resp. umožnění výkonu nelegální práce jmenované ze strany žalobkyně. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že obnova řízení je určena k nápravě skutkových nesprávností, kdežto k přezkoumávání pravomocných rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o jejich souladu s právními předpisy, slouží

přezkumné řízení. V daném případě však objektivní jednoletá lhůta k vydání usnesení o zahájení přezkumného řízení uplynula.

Žalobkyně napadla toto rozhodnutí odvoláním, v němž uplatnila námitky shodného obsahu jako v následně podané žalobě. Žalovaný odvolání žalobkyně jako nedůvodné zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil s tím, že se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že v dané věci nebyly naplněny zákonné podmínky pro obnovu řízení dle ustanovení § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu.

II. Obsah žaloby

Žalobkyně v podané žalobě nejprve poukázala na soudní řízení vedené s paní N. T. H. a uvedla, že oblastní inspektorát práce pochybil, pokud řízení žalobkyně a paní N. T. H. v rozporu se zásadou procesní ekonomie a hospodárnosti nevedl jako řízení jediné, ačkoli se týkalo téhož jednání. Paní N. T. H. podala žalobu ke Krajskému soudu v Brně, která byla rozsudkem ze dne 15. 5. 2013, č. j. 41 A 42/2012 - 64, zamítnuta. Nejvyšší správní soud pak vyhověl její kasační stížnosti a rozsudkem ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně i rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 13. 8. 2012, č. j. 2534/1.30/12/14.3. Ten poté rozhodnutím ze dne 28. 3. 2014, č. j. 723/1.30/14/14.3, zrušil rozhodnutí oblastního inspektorátu práce ze dne 29. 5. 2012, č. j. 5441/9.30/12/14.3-RZ, který následně rozhodnutím ze dne 28. 5. 2014, č. j. 5441/9.30/12/14.3-RZZ, řízení o podezření ze spáchání přestupku dle ustanovení § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti s paní N. T. H. zastavil. Dle žalobkyně tak vedle sebe existovala dvě rozhodnutí s opačným závěrem, tedy rozhodnutí o tom, že se paní N. T. H. nedopustila výkonu nelegální práce a rozhodnutí o tom, že žalobkyně umožnila výkon nelegálního zaměstnávání, v čemž žalobkyně spatřovala důvod pro obnovu řízení dle ustanovení § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu. Ačkoli se rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a na něj navazující rozhodnutí o zastavení řízení týkaly paní N. T. H., vycházela tato rozhodnutí ze skutkově identické situace, kdy žalobkyně vystupovala v postavení zaměstnavatelky a paní N. T. H. v postavení zaměstnankyně. Žalobkyně v této souvislosti odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu, ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěrům, že dokazování provedené správním orgánem bylo nedostatečné a vina paní N. T. H. nebyla prokázána. Dle žalobkyně tak bylo možno argumentací *per analogiim* dospět k závěru, že ani v jejím případě nebylo spáchání předmětného správního deliktu prokázáno.

Žalobkyně dále odkazovala na odbornou komentářovou literaturu, z níž dle jejího názoru vyplývá, že zrušení rozsudku krajského soudu je možno pokládat za důvod obnovy, aby se našel způsob, jak odstranit ze světa rozhodnutí správního orgánu, který bude na základě nového rozsudku krajského soudu vydávat nové rozhodnutí, neboť lze jen těžko připustit, aby vedle sebe existovala dvě rozhodnutí, každé s jiným obsahem a účinky.

Žalobkyně taktéž namítala, že jelikož v daném případě vedle sebe existují rozhodnutí ve vzájemném rozporu, je tento stav nutno pokládat za porušení zásady demokratického státu a rovněž za rozpor s právem na spravedlivý proces. Dle žalobkyně bylo porušeno ustanovení

§ 2 odst. 4 správního řádu, jakož i zásada legitimního očekávání, již se správní orgány i přes námitky žalobkyně v předcházejícím správním řízení vůbec nezabývaly, a v této části tak je nutno žalobou napadené rozhodnutí pokládat za nepřezkoumatelné.

Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobkyně závěrem navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a aby žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění obou vydaných správních rozhodnutí a dále uvedl, že předmětem daného řízení bylo posoudit, zda v posuzované věci byly dány důvody k obnově řízení; a nikoli zda byla rozhodnutí o správním deliktu, jehož se měla žalobkyně dopustit, vydána v souladu s právními předpisy. Žalovaný připomněl, že rozhodnutí oblastního inspektorátu práce ze dne 28. 5. 2014, č. j. 5441/9.30/12/14.3-RZZ, nebylo možné považovat za rozhodnutí, které by bylo podkladem pro vydání rozhodnutí oblastního inspektorátu práce ze dne 21. 5. 2012, č. j. 5440/9.30/12/14.3-RZ, nebo rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 7. 2012, č. j. 2535/1.30/12/14.3.

K odkazu žalobkyně na odbornou komentářovou literaturu žalovaný uvedl, že tato dopadá na zcela odlišnou situaci. Závěr žalobkyně, že lze daný názor analogicky užít i v předmětné věci by dle názoru žalovaného představoval výklad extenzivní, který by popíral smysl a účel institutu obnovy řízení, kterým je náprava skutkových nesprávností, nikoliv náprava případných nezákonností rozhodnutí. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí a nedostatečně provedeného dokazování. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně zjevně zaměňuje důvody, které by mohly vést k přezkoumání pravomocného rozhodnutí, za důvody pro obnovu řízení, a proto navrhl, aby žaloba byla v celém rozsahu jako nedůvodná zamítnuta a žalobkyni nebyly přiznány náklady řízení.

IV. Replika žalobkyně

Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž opětovně upozorňovala, že ačkoliv nebyla účastníkem řízení u Nejvyššího správního soudu a jemu předcházejícího řízení, tato rozhodnutí se jí přímo dotýkala, neboť paní N. T. H., v jejíž prospěch bylo řízení zastaveno, měla být fakticky její zaměstnankyní. Pakliže bylo shledáno, že paní N. T. H. nebyla zaměstnankyní žalobkyně a nevykonávala nelegální práci, bylo zcela logické, že žalobkyně sama tuto nelegální práci nemohla umožňovat. Žalobkyně se domnívala, že jelikož správní orgány nemohly s ohledem na vázanost právním názorem Nejvyššího správního soudu sankcionovat paní N. T. H., o to více sankcionovaly žalobkyni. Žalobkyně zopakovala, že za současné situace tak vedle sebe existují dvě rozhodnutí, která si vzájemně zcela odporují, ačkoli vycházejí ze skutkově identické situace. Došlo tedy k rozporu se zásadou legitimního očekávání odrážející se v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

Žalobkyně proto setrvala na svém původním návrhu, aby krajský soud zrušil obě vydaná správní rozhodnutí a věc vrátil správním orgánům k novému projednání.

V. Vyjádření účastníků při ústním jednání

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

Žalobkyně se domnívala, že v jejím případě byly dány důvody pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť řízení ve věci paní N. T. H. bylo obsahově identické; šlo o jednu skutkovou situaci, na kterou bylo nahlíženo ze dvou úhlů pohledu. Žalobkyně proto považovala za nežádoucí a odporující selskému rozumu, že zde vedle sebe mohou existovat dvě navzájem si odporující správní rozhodnutí.

Žalovaný měl naopak za to, že správní řízení může být obnoveno pouze z důvodů stanovených zákonem, přičemž v dané věci tyto důvody naplněny nebyly. To s ohledem na skutečnost, že správní rozhodnutí, které žalobkyně pokládá za důvod obnovy, nebylo podkladem pro správní řízení, v němž žalobkyni byla uložena pokuta. Ke zhojení situace, která v daném případě nastala, by případně měl sloužit institut přezkumného řízení, který ovšem s ohledem na uplynutí lhůt již nelze použít.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalovaný vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně v podané žalobě předně uplatnila námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, ke které krajský soud přihlíží z úřední povinnosti (*ex officio*) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno. V této souvislosti žalobkyně namítala, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s její odvolací námitkou týkající se porušení zásady legitimního očekávání.

Krajský soud k takto předestřené námitce nepřezkoumatelnosti připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí,

z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi uplatněnými námitkami a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti nepostrádá. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný na jednotlivé odvolací námitky žalobkyně srozumitelně reagoval a dostatečným způsobem je vypořádal. Pokud se jedná o námitku žalobkyně týkající se porušení zásady legitimního očekávání, kdy žalobkyně v odvolání namítala, že prvostupňové rozhodnutí je z důvodu nevypořádání této námitky nepřezkoumatelné, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že takovou vadu v prvostupňovém rozhodnutí neshledal. Naopak měl za to, že prvostupňový správní orgán na vyjádření žalobkyně týkající se rozhodování ve skutkově shodných či obdobných věcech řádně reagoval, když uvedl, že se „s odvolatelkou sice ztotožňuje, avšak institut obnovy řízení je určen k nápravě skutkových nesprávností. Pro přezkoumání pravomocných rozhodnutí v případě, že lze důvodně pochybovat o jejich souladu s právními předpisy slouží přezkumné řízení“. Z napadeného rozhodnutí je tak patrné, jaký závěr žalovaný ve vztahu k takto uplatněné odvolací námitce žalobkyně zaujal a na základě jakých skutečností k němu dospěl. Krajský soud tak žalobkyni namítanou nepřezkoumatelnost v daném případě neshledal a mohl přistoupit k věcnému posouzení v žalobě uplatněných námitkách.

V nyní souzené věci je předmětem sporu otázka naplnění podmínek pro obnovu řízení dle ustanovení § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu. Podle tohoto ustanovení se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Krajský soud na tomto místě předznamenává, že obnova řízení je procesním prostředkem, jehož účelem je za podmínek stanovených zákonem dosáhnout nápravy pravomocných správních rozhodnutí. Účel obnovy řízení je přitom jiný než účel přezkumného řízení, u kterého jde o přezkum a nápravu případných nezákonností rozhodnutí. Obnova řízení se skládá ze dvou samostatných stadií. V prvním stadiu, které je upraveno v § 100 správního řádu jako tzv. *iudicium rescindens* (řízení o povolení nebo nařízení obnovy), správní orgán zkoumá, zda jsou splněny podmínky pro obnovu řízení, ale neposuzuje meritorně pravomocné rozhodnutí, a pouze rozhodne, zda povolí či nepovolí (nařídí či nenařídí) obnovu řízení. Teprve v případě, že správní orgán povolí či nařídí obnovu řízení, nastupuje druhé stadium, které je upraveno v § 102 správního řádu jako tzv. *iudicium rescissorium* (obnovené řízení), kde se opětovně rozhoduje o meritu věci, o němž již bylo rozhodnuto v původním řízení.

Správní řád v § 100 odst. 1 písm. b) jako podmínky pro povolení obnovy řízení stanoví, že 1/ správní řízení bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím ve věci, 2/ bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v původním řízení, a 3/ toto rozhodnutí může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v původním řízení. Přitom právě splnění druhé podmínky je v předmětné věci podstatou sporu mezi účastníky daného soudního řízení.

Dle názoru žalobkyně je rozhodnutím, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být nyní obnoveno, rozhodnutí oblastního inspektorátu práce ze dne 28. 5. 2014, č. j. 5441/9.30/12/14.3-RZZ. Tímto rozhodnutím bylo zastaveno řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku podle ustanovení § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se měla dopustit paní N. T. H., nar. X, státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky, tím, že měla dne 3. 4. 2012 vykonávat pro žalobkyni nelegální práci, jak ji definuje ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, a to v provozovně žalobkyně na adrese Divišovo náměstí 250/7, Znojmo.

Krajský soud k tomu konstatuje, že důvodem obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu je skutečnost, že bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno. K otázce, co rozumět rozhodnutím, které bylo „podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno“, krajský soud konstatuje, že zpravidla se bude jednat o rozhodnutí o předběžné otázce ve smyslu ustanovení § 57 odst. 3 správního řádu. Dalším příkladem takového rozhodnutí může být např. rozhodnutí s podmiňujícím výrokem ve smyslu ustanovení § 140 odst. 7 správního řádu, které předchází rozhodnutí s výrokem navazujícím, kdy správní řád v § 140 odst. 7 *in fine* výslovně stanoví, zrušení nebo změna rozhodnutí s podmiňujícím výrokem je důvodem obnovy řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí s výrokem navazujícím.

V posuzovaném případě z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobkyně byla rozhodnutím Státního úřadu inspekce práce (který v daném správním řízení vystupuje jako správní orgán I. stupně) ze dne 27. 7. 2012, č. j. 2535/1.30/12/14.3, ve spojení s rozhodnutím oblastního inspektorátu práce ze dne 21. 5. 2012, č. j. 5440/9.30/12/14.3-RZ, uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Paní N. T. H. se dle rozhodnutí oblastního inspektorátu práce ze dne 29. 5. 2012, č. j. 5441/9.30/12/14.3-RZ, které bylo následně s ohledem na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu zrušeno a předmětné řízení bylo zastaveno, měla dopustit přestupku podle ustanovení § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Je tedy zřejmé, že v daném případě se jednalo o dvě samostatně probíhající správní řízení vedená s odlišnými pachatelkami předmětných deliktů v širším slova smyslu. V případě žalobkyně se jednalo o správní delikt podnikající fyzické osoby, a samotné řízení tak probíhalo v režimu právní úpravy obsažené ve správním řádu. V případě paní N. T. H. mělo dojít ke spáchání přestupku fyzické osoby, který byl řešen dle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně a paní N. T. H. tak svým jednáním (byť v rámci totožného skutkového děje, jen nahlíženého z jiného úhlu pohledu) naplnily znaky skutkových podstat odlišných správních deliktů v širším slova smyslu, které následně byly projednány v rámci samostatných správních řízení.

V nyní projednávané věci proto nelze dospět k závěru, že by rozhodnutí oblastního inspektorátu práce ze dne 28. 5. 2014, č. j. 5441/9.30/12/14.3-RZZ, ve věci paní N. T. H. mohlo být považováno za rozhodnutí, které by bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být nyní obnoveno. Krajský soud se tak zcela ztotožňuje s názorem správních orgánů obou stupňů o tom, že v nyní souzeném případě nebyly naplněny podmínky pro obnovu řízení dle ustanovení § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, jelikož nedošlo ke zrušení či změně rozhodnutí, které by bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno.

Odkazovala-li žalobkyně v podané žalobě na obsah odborné komentářové literatury (konkrétně publikaci *VEDRAL, J., Správní řád. Komentář 2. aktualizované a rozšířené vydání, Praha: BOVA POLYGON. 2012 str. 864*), krajský soud k tomu uvádí, že citovaný odstavec dopadá na zcela odlišnou situaci. Na str. 864 zmíněného komentáře ke správnímu řádu pokračuje úvaha autora týkající se otázky, zda za důvod pro obnovu řízení lze považovat skutečnost, kdy dojde ke zrušení rozsudku krajského soudu Nejvyšším správním soudem v řízení o kasační stížnosti, vydal-li již mezitím žalovaný na základě zrušovacího rozsudku krajského soudu rozhodnutí. Jednalo by se tedy o případ, kdy krajský soud vyhověl žalobě a na základě § 78 s. ř. s. zrušil žalované rozhodnutí a věc vrátil žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení. Na základě tohoto rozsudku krajského soudu pak správní orgán vydal rozhodnutí, avšak rozsudek krajského soudu byl posléze ke kasační stížnosti zrušen Nejvyšším správním soudem. V popsaném případě by pak dle autora komentáře zřejmě bylo možné zrušení rozsudku krajského soudu za důvod obnovy pokládat, aby se našel způsob, jak sprovodit ze světa na něj navazující rozhodnutí správního orgánu, který bude na základě nového rozsudku krajského soudu vydávat rozhodnutí nové a těžko pak připustit, aby vedle sebe existovala dvě rozhodnutí, každé s jiným obsahem a účinky. O takový případ se však v posuzované věci nejedná, a tedy v žalobě obsažený odkaz na uvedené právní závěry je nutno pokládat za nepřípadný.

Namítala-li žalobkyně dále v podané žalobě zjevný nesoulad mezi právními závěry učiněnými v jejím správním řízení a v řízení paní N. T. H., čímž mělo dojít k porušení zásady legitimního očekávání, kdy s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, ve věci paní N. T. H., žalobkyně namítala, že ani v jejím případě nebylo dokazování provedené správním orgánem dostatečné a její vina nebyla prokázána, je nutno konstatovat následující. Krajský soud v této souvislosti připomíná, že předmětem přezkumu v nyní vedeném soudním řízení je rozhodnutí o žádosti žalobkyně o obnovu řízení. V souladu s výše uvedenými teoretickými východisky je tedy krajský soud v tomto stádiu řízení oprávněn posuzovat toliko naplnění podmínek pro povolení obnovy řízení podle ustanovení § 100 správního řádu a nikoliv soulad rozhodnutí oblastního inspektorátu práce ze dne 21. 5. 2012, č. j. 5440/9.30/12/14.3-RZ, či rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 7. 2012, č. j. 2535/1.30/12/14.3, s právními předpisy. Žalovaný v této souvislosti správně poukázal na skutečnost, že ke zhojení situace, která v daném případě nastala, měl případně sloužit institut přezkumného řízení, který však již s ohledem na uplynutí zákonem stanovených lhůt nebylo možno využít. Byla to přitom žalobkyně, která si náležitě nestřežila svá práva, neboť žalobu směřující proti správnímu rozhodnutí vydanému ve věci jí spáchaného správního deliktu a uložení pokuty podala opožděně až po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Nastalá situace (existence dvou protikladných správních

rozhodnutí) přitom nemůže být dle krajského soudu kompenzována tím, že by mohlo dojít k obnově řízení z důvodů, které by za „normálních okolností“ k obnově řízení vést nemohly.

Závěrem pak krajský soud pro úplnost doplňuje, že v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014 - 25, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že „speciální úprava řízení o přestupcích podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, obsahující v § 57 odst. 1 rovněž úpravu společného řízení, brání projednání přestupku a správního deliktu ve společném řízení podle § 140 správního řádu z roku 2004“, v předmětné věci nebylo namístě vést o správních deliktech žalobkyně a paní N. T. H. ani společné řízení.

VII. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. září 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu